

[Dorte Bennedsen]

delse til livs ved at vedtage dette forslag. Hvis vi læser den redegørelse, ministeren har sendt til os, fremgår det, at politiet ikke har nogen eksempler på voldsanvendelse mod tilfældige vidner, som forslaget jo netop skulle beskytte, og kun i uhyre få tilfælde har der overhovedet været tale om trusler.

Jeg synes, det er rigtigt, at vi skal veje tingene op, forbrydelsen over for hensynet til beskyttelsen af borgerne. Men jeg finder det ikke rigtigt, hvis vi forlader et helt grundlæggende princip i dansk retspleje for at imødekomme noget, der ikke er et reelt, men nok et psykologisk problem. Vi må komme det psykologiske problem til livs eller afhjælpe det på en anden måde, nemlig ved at gå ind i en række andre tiltag, som kan give vidnet en rimelig tryghed.

Så vil jeg godt nævne yderligere to ting:

For det første, at hvis vi går ind for dette forslag, vil vidnet sige til politiet, at han eller hun gerne vil vidne under forudsætning af anonymitet. Men det løfte kan politiet jo ikke give, og så kan vidnet møde op i retten og konstatere, at retten ikke vil give denne beskyttelse.

Det andet er i forbindelse med sagen fra Næstved, som hr. Helge Adam Møller nævnte. Jeg vil gerne spørge hr. Helge Adam Møller, om han mener, at de vidner, som var blevet truet, har pligt til at vidne, eller de kan fritages for vidnepligten? Det vil jeg gerne have et svar på.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg synes, det er ret væsentligt, at vi allerede på nuværende tidspunkt, inden debatten løber videre, lige får slået én ting fast. Hr. Niels Helveg Petersen udtalte her fra talerstolen, at det lovforslag, vi behandler nu, jo ikke er tilstrækkeligt til at stoppe den meningsløse vold. Vil det sige, at hr. Niels Helveg Petersen vil være med til at gå endnu videre med hensyn til ibrugtagning af redskaber til at forhindre den meningsløse vold? Det synes jeg vi lige skal have på plads, inden debatten fortsætter.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det drejer sig bl.a. om fru Dorte Bennedsens sidste bemærkning om, at det ikke er noget re-

elt problem. Nej, men hvis man snakker med folk, som det blev nævnt af hr. Helge Adam Møller, opdager man jo, at vidner til et overfald ikke tør sige noget som helst af frygt for repressalier.

Og derfor tror jeg, at det kan have en positiv virkning, måske indirekte, hvis man ved, at der i visse tilfælde kan være en mulighed for beskyttelse. Jeg mener, at problemet består i, hvordan man får folk til at stå frem og vidne, når de har set noget ulovligt. Hvis det ikke lykkes, får vi jo et samfund, hvor alting kan ske, fordi alle lukker øjnene og ikke tør komme til hjælp af frygt for at blive indblandet. Prøv blot at læse aviserne! Det er jo næsten hver dag, man kan se, at vidner har lukket øjnene, selv om andre mennesker var kommet alvorligt til skade og var blevet overfaldet. Jeg tror godt, den bestemmelse i loven kan få en positiv virkning, også på de vidner, selv om fru Dorte Bennedsen siger, det ingen betydning har.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg håber, at formanden måske vil dispensere med ca. 30 sekunder, da der var så mange spørgsmål til mig, men jeg skal prøve at gøre det meget kort.

Fru Ebba Strange spørger, om vi kan afskaffe rockerkriminaliteten med dette forslag. Nej, det kan vi ikke, men det kan efter min mening være stærkt medvirkende til at bekæmpe den på en effektiv måde, som rockerne har respekt for. Vi kan altså mindske kriminaliteten, og det var vel ikke så dårligt. Så spørger fru Ebba Strange også, om jeg kan finde nogle ting i ministerens redegørelse, som gør dette forslag nødvendigt. Ja, det kan jeg i høj grad; jeg synes, man kan finde adskillige, når man læser redegørelsen igennem. Og jeg er helt enig i det, fru Inger Stilling Pedersen sagde lige før. Gå ud og tal med nogle af de 10.000 politifolk, som har problemet inde på livet til daglig, gå ud og tal med nogle af de mennesker, som har overværet forbrydelser og bliver indkaldt som vidner, og hør deres opfattelse af problemet! Vi skal altså passe på, at vi ikke lukker os inde i et glashus. Ude i det virkelige samfund lever der altså også mennesker, og det er dem, der risikerer noget. Når vi på samfundets vegne beder dem om at gøre noget, som vi er interesseret i for at få et lovlydigt samfund, må vi også